

CIUTADANS

XAVIER GÓMEZ

Castells de vuit pisos a la Sagrada Família

Les colles de vuit sumen fites cada cap de setmana. Ahir va ser el torn dels Xics de Granollers, que van completar el seu primer quatre de vuit de l'any i que s'incorpora al tres de vuit que van estrenar la setmana passada. Aquesta progressió il·lustra l'excel·lent estat de forma de les colles de vuit, algunes de les quals somien pujar un estadi, com l'any passat van fer les de Reus i Gràcia. Els Xics (que també van completar el dos i el cinc de set) van actuar a la festa major de la Sagrada Família, on la colla del barri va alçar construccions de gamma mitjana i alta de set. Els Minyons, la colla que fins ara està més en forma, van firmar el seu tercer cinc de vuit de l'any, que van acompanyar del dos de vuit amb folre, el tres de vuit i el pilar de sis. Van ensopegar amb el quatre de vuit amb l'agulla. També van completar castells de vuit la Colla Vella, la Colla Joves i els Castellers de Barcelona i els Capgrossos en altres actuacions. / S. Terraza

MARÍA-PAZ LÓPEZ
Barcelona

Fa més de sis segles que les monges clarisses estan vinculades a la ciutat de Barcelona. Fins al 1983, data en què el monestir de Pedralbes va ser obert al públic com a museu, la comunitat va viure entre les venerables pedres edificades per la reina Elisenda de Montcada a començaments del segle XIV. Des d'aquest canvi d'ús, les monges resideixen en un edifici contigu; ara són dotze, d'edat avançada, i un documental presentat la setmana passada al mateix monestir explora el seu carisma i la manera com un cenobi de religioses contemplatives participa en la vida quotidiana de la ciutat.

Clara d'Assís i Pedralbes. L'ancoratge urbà en l'eternitat, obra de Francesc i Joan Grané, resumeix la història del monestir des de la seva fundació el 1326 i analitza l'esperit que hi confereix santa Clara (Assís, 1193-1253), fundadora de la congregació de les clarisses i gran amiga de sant Francesc d'Assís. Relaten la seva experiència religiosa l'aleshores abadesa, Pilar Ramos, i la vicària, Pierrette Prat, entre altres testimonis.

"A la ciutat o a la perifèria, al camp o a la muntanya, un monestir com el de Pedralbes té el mateix sentit: la pregària per a tothom", afirma Teresa Pujal, presidenta de la Federació de Germanes Clarisses de Catalunya, Castelló i Menorca. Per telèfon des del monestir de Santa Clara de Reus, on resideix, sor Teresa recalca, però, que al segle XXI "a la ciutat un monestir té encara més sentit, perquè a la ciutat hi viu més gent, gent que pot necessitar ser escoltada, i el monestir és més accessible; s'hi pot arribar amb metro o amb autobús, és més fàcil".

De fet, el documental es va projectar el novembre del 2012 a la

Un documental explora l'ancoratge espiritual del monestir de Pedralbes en l'àmbit urbà d'avui

Les clarisses miren a Barcelona ciutat

Teresa Pujal, presidenta de les clarisses de Catalunya, al claustre del monestir de Pedralbes

Mostra de Cinema Espiritual de Barcelona, però els seus autors hi han introduït petits canvis i consideren la de dimarts passat com l'estrena oficial. "Hi ha moltes coses de l'àmbit cristià que queden reduïdes a la caricatura, i llavors la gent explora l'espiritualitat anant a la mística d'Orient -la-

menta Francesc Grané, doctor en Comunicació i Humanitats-. Volem reivindicar la mística cristiana a la gran ciutat". El vídeo, de 50 minuts, produït per Eulogos Media, s'ha editat en devedes, i els seus autors estan en converses per exhibir-lo en sales i per a una emissió televisiva.

Potser la tradició respecte a les clarisses més coneguda pels barcelonins és la visita de cortesia que l'alcalde i la corporació municipal reten al monestir el 12 de febrer, festivitats de santa Eulàlia, copatrona de Barcelona. I també hi ha la tradició de portar a les clarisses (en general, no només a

les de Pedralbes) una dotzena d'ous perquè no ploqui en un casament.

"Quan vénen a demanar-nos això, diem als nuvis: Pregarem perquè no ploqui, però també perquè siguem molt feliços, perquè tingueu una vida plena", relata Teresa Pujal. La monja relata que al monestir de Reus els han demanat pregar perquè no ploqués no només en casaments, batejos i festes familiars, sinó fins i tot per a un carnaval i per a una desfilada de models a l'aire lliure. La religiosa descriu aquests dos últims casos amb un deix d'humor, per acabar recalcant que "les clarisses resen per tothom;

TERESA PUJAL, LA RELIGIOSA

"Això té sentit: a la ciutat hi viu més gent, i el monestir és més accessible"

FRANCESC GRANÉ, EL DIRECTOR

"Aquest documental vol reivindicar la mística cristiana a la gran ciutat"

s'alegren de participar en la vida de la gent de la seva ciutat".

A Pujal li va agradar que, en la presentació del documental, el públic preguntés per l'existència quotidiana de les monges de Pedralbes, que ja són grans, viuen amb austeritat i han de caminar per passadissos llargs i pujar escales amb cames menys fortes. Al vídeo -també doblat al castellà- parlen la directora del museu, Anna Castellano; el caputxí Josep Manuel Vallejo, i el notari Juan José López Burniol. El seu director, Francesc Grané, en projecta una segona part centrada en sant Francesc, l'amic de Clara i de les clarisses. ●